Aventurile echipajului DOZZ

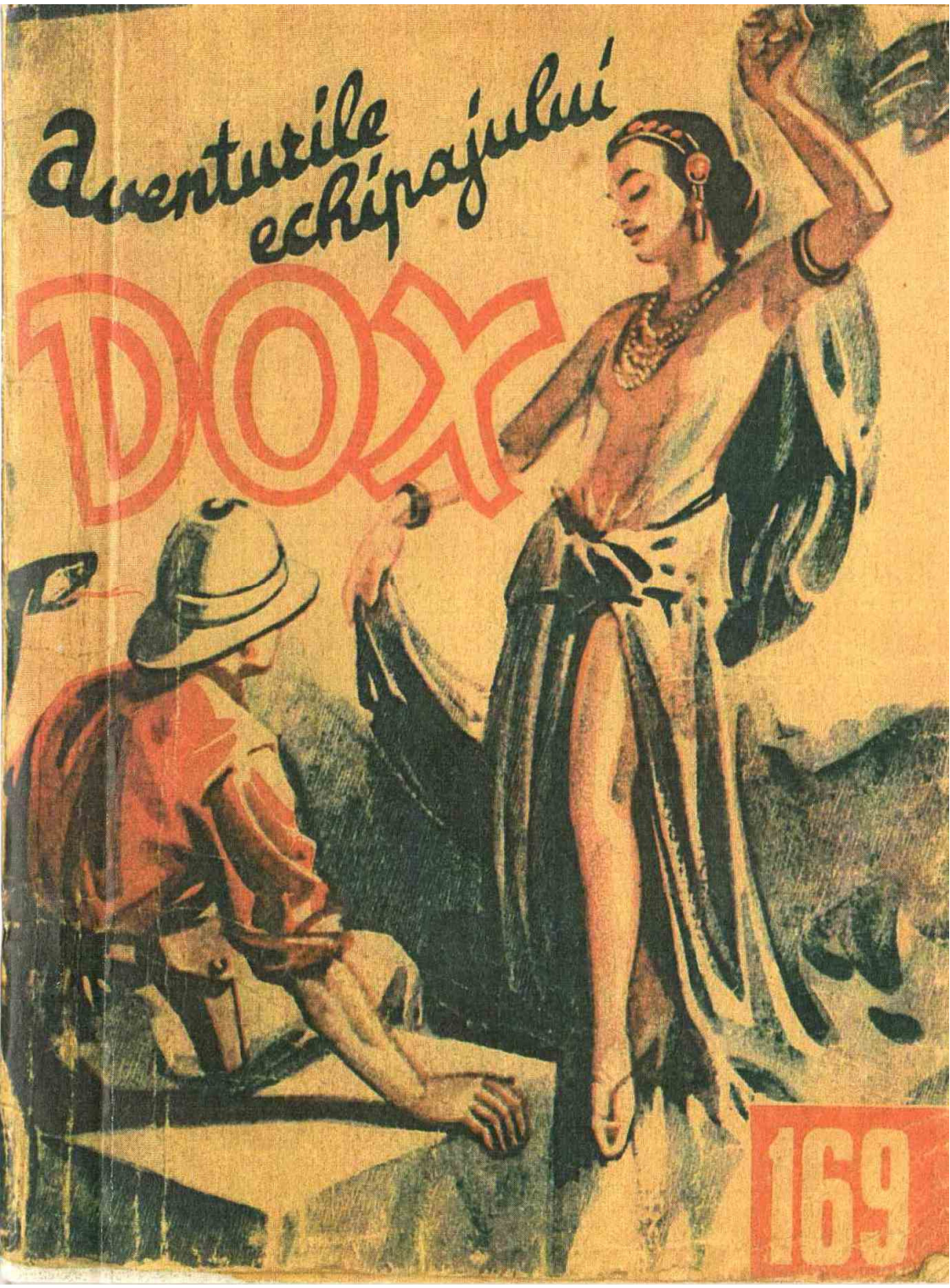

169

Mai tare ca Jules Verne

6.000.00

exemplare vând

din operele lu

CAROL MA

descrieri de călătorie
lumea largă.

A apărut în române

WINETU

în traducere magistrali
lui ION GORUN, cu
prefață de Arhiepisco
ALEXANDRU TH. CIS
și un cuvânt introductiv
ION MINULESC

Un volum elegant cartonat de 196 pagi

„OCHIUL LUI ŞIVA"

de H. WARREN — Traducere de LIA HÂRSU

I. — „ACCIDENTUL"

Încă una din numeroasele sale aventuri pe care doctorul Bertram o povesti lui George:

— Acum ne-am putea folosi de prilej să plecăm la Agra — zise Marian. Nu-s decât vreo sută şi ceva de kilometri până acolo.

— Da, da! făcui eu, bucuros. Aş vrea să văd celebrul Tadşmahal, mausoleul şahului Dşahan, despre care se poate spune că este una din cele mai frumoase construcţii din lume.

— E şi explicabil să fie aşa — zise Marian — căci au lucrat la el douăzeci şi două de mii de lucrători, timp de douăzeci şi doi de ani. Dar şi Moti Mosdşid — „Moscheea Perlelor" — precum şi Dşama Mosdşid — Moscheea principală — sunt vrednice de văzut. Aşa dar, luăm primul tren spre Nord!

După două ceasuri ne şi aflam în trenul care ne ducea spre Agra. Socoteam să fim acolo peste două ceasuri şi jumătate, adică tocmai când se lăsa întunericul.

Eu cu Marian aveam singuri un compartiment de clasa întâia, iar Pongo cu Maha călătoreau în clasa treia. Dar căpătaseră şi ei un compartiment separat, după ce Ma-

rian îi „strânse mâna", adică îi pusese bacşişul în palmă conductorului. Astfel că Maha nu fu nevoit să călătorească în vagonul de bagaje, laolaltă cu alţi câini.

Mă bucuram cu drept cuvânt de perspectivă de a vizita oraşul acela vechiu şi vestit, ale cărui construcţiuni sunt cunoscute în întreaga lume. Şi ca să le poţi preţui frumuseţea, trebuia să le cercetezi de aproape.

Eram de vreun ceas pe drum, când trenul frână brusc. Marian scoase capul pe fereastră, apoi zise:

— Se vede că s'a întâmplat vreo nenorocire. Ne-am oprit la începutul unui pod mare. Văd doi bivoli şi rămăşiţele unei căruţe. Hai să vedem şi noi ce e!

Ieşirăm din compartiment şi ne dădurăm jos din vagon. Şeful trenului, care fusese foarte amabil cu noi, tocmai sărea şi el jos şi împreună cu el alergarăm în faţă.

Mecanicul şi fochistul săriseră şi ei de pe maşină, de asemenea doi Englezi lungi şi deşiraţi, cari fuseseră într'unul din compartimentele din faţă. La vreo cincizeci de metri de locomotivă începea podul peste fluviu. Cu puţin înaintea podului o şosea tăia linia ferată şi aci, pe acest „pasaj de nivel", se afla o căruţă sfărâmată. Animalele — doi bivoli — zăceau pe şinele pe care trebuia să treacă trenul nostru.

— Ăsta a fost la trenul de amiază — spuse mecanicul.

— Dar nenorocirea n'a putut trece neobservată — îşi dădu părerea Marian. Colegul d-tale de pe cealaltă locomotivă trebue să fi băgat de seamă ciocnirea.

— El conduce una din locomotivele vechi, la care câmpul de vedere e foarte restrâns— îl apără mecanicul pe colegul său. De pe aceste locomotive nu se poate vedea ce s'a întâmplat cu puțin înainte. Probabil că omul cu căruța o fi încercat să treacă linia cu puțin înaintea trenului și atunci a fost prins de locomotivă. Haide, Fred, să cărăm bivolii de aici și la cel dintâi canton dăm raportul!

— Ciudat! făcu Marian, aplecându-se asupra unuia din bivoli. Animalul nici nu e rănit. Ah... a primit în cap un glonț și încă de mare calibru.

In vreme ce noi ne apropiam, Marian se aplecă asupra celuilalt bivol.

— Și ăsta a fost împușcat — zise el. Domnilor, aici nu e vorba de o nenorocire, ci de o crimă. Căruța ar fi trecut linia înaintea trenului, dar tocmai atunci au fost împușcați cei doi bivoli. S'au mai târît până la linia doua, apoi s'au prăbușit. Locomotiva trenului de amiază a sfărâmat după aceea căruța, zvârlind-o în lături. După cum vedeți, a sărit înapoi o bucată pe șoseaua înclinată pe care a urcat-o cu puțin înainte.

— Nemaipomenit! exclamă șeful trenului. Asta e crimă sadea, căci uite colo printre dărâmăturile căruței văd piciorul căruțașului.

Alergarăm într'acolo și, într'adevăr, văzurăm un picior cafeniu ivindu-se din lemnăria căruței. Asta era într'adevăr crimă, căci cel ce împușcase bivolii, era vinovat de faptul că Indianul fusese omorît de tren.

Dădurăm repede în lături sfărâmăturile și atunci Marian, care răsturnă trupul însângerat al căruțașului, făcu o nouă descope-

rire. Arătă spre tâmpla stângă a omului şi zise:

— E o ticăloşie nemaipomenită! Indianul a fost şi el împuşcat. Abia după aceea căruţa a fost prinsă de locomotivă şi căruţaşul zdrobit.

Şeful trenului mormăi o înjurătură, pe urmă spuse:

— Domnilor, sunt de părere să întocmim repede un scurt proces-verbal asupra crimei. Cercetările vor fi făcute apoi de autorităţile din Agra.

— Procesul-verbal îl putem întocmi şi în tren — zise unul din cei doi Englezi. De ce să prelungim şederea în acest loc de groază? Să dăm la o parte de pe linie cadavrele bivolilor!

In vremea asta Marian continuase să cerceteze rămăşiţele căruţei. Se ridică apoi şi zise:

— Vom rămâne aici, căci afară de omorârea bivolilor şi a Indianului, se pare că s'a făptuit încă o crimă. Poate că uciderea căruţaşului a fost necesară pentru a se putea comite o altă nelegiuire. Văd aici un cufăr care a fost şi el spart în cursul accidentului. Se poate lesne vedea că el conţine acele nimicuri pe care o Europeană bogată le duce cu ea în călătorie. Ah... şi aici e o cască tropicală de femeie, cam turtită, ce-i drept. Aşa dar, în căruţa asta trasă de bivoli trebue să fi călătorit, alături de Indian, o Europeană elegantă. Călătoria i-a fost întreruptă de gloanţele care au ucis pe căruţaş şi bivolii săi. Femeia trebue să fi sărit jos, însă, înainte ca trenul să fi sfărâmat căruţa. Duşmanii

ei — căci dușmani erau — o vor fi atacat apoi, răpind-o.

Englezii se uitară aiuriți la Marian, cu mutre înspăimântate, pe urmă unul din ei, fluturând politicos casca tropicală, zise:

— Îmi dați voie, domnule, numele meu e Lord Irving. Sunteți detectiv?

— Nu, — răspunse camaradul meu — mă îndeletnicesc numai de plăcere cu chestiuni misterioase. Numele meu e Marian Farrow și acesta de aici e prietenul meu Robert Bertram.

— Incântat, domnilor! De mult țineam să vă cunosc — spuse lordul, bucuros. Imi pare rău numai că prilejul cu care am făcut cunoștință e atât de trist. Care va să zică vreți să încercați să limpeziți crima aceasta? Păcat că slujba mă împiedecă, altminteri v'aș fi rugat să mă luați și pe mine.

— In primul rând vreau să'ncerc s'o eliberez pe Europeana răpită — spuse Marian. Poate că din obiectele de toaletă împrăștiate pe aici, putem afla cine e doamna.

Englezul celălalt se prezentă și el. Era un negustor din Anglia, care trebuia să fie foarte bogat, căci purta un inel cu briliant de mare preț.

Rămășițele căruței fură date la o parte. Conținutul geamantanului mare, din cea mai bună piele de crocodil, era împrăștiat pretutindeni.

Obiectele de toaletă erau artistic lucrate din argint masiv și aveau o mare valoare. Asta însemna că Europeana dispărută, care în împrejurări atât de ciudate se folosise de o cărută trasă de bivoli, trebue să fi aparținut societății bune.

Deodată lordul Irving scoase o exclamație de uimire, apoi ridică un port-țigaret mic, din aur. Ne uitarăm întrebător la el.

— Acest port-țigaret îl cunosc, aparținea soției mele — zise el. Acum câteva luni l-a dăruit damei de companie, o Nemțoaică. Oare Europeana dispărută în împrejurări atât de misterioase, să fie această domnișoară Erna Hellwig?

— Deoarece obiectul se afla în geamantan, s'ar putea presupune — răspunse Marian. Vă rog, mylord, povestiți-ne ceva despre domnișoara Hellwig!

— Era o femeie foarte de treabă — zise Irving. Doi ani a fost la noi și trebue să spun că soția mea, care din pricina climei suferea de nervi, era foarte mulțumită de dânsa. Domnișoara Hellwig era foarte cultă, bună la inimă, dar mi se părea mie că o apasă ceva pe suflet. E fiica unui profesor de științe naturale. Tatăl ei și-a pierdut averea și a murit de inimă rea. Pe domnișoara Hellwig am găsit-o în urma unui anunț pe care l-am dat în gazete.

— Mai e în serviciul dv? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, ne-a părăsit acum o săptămână. A primit o telegramă dela fratele ei care zăcea bolnav la Kotah. Despre fratele acesta domnișoara Hellwig nu ne-a pomenit niciodată până atunci, și după plecarea ei mi-am spus că el o fi fost pricina amărăciunii ei ascunse.

— Kotah... Kotah... făcu Marian. Localitatea asta e la sud-vest de aici, nu-i așa?

— Exact! încuviință lordul. Fluviul acesta de aici este Chambal, care după vreo două

sute cincizeci de kilometri curge prin Kotah. Și șoseaua merge aproape paralel cu fluviul.

— In cazul acesta, cel puțin știm oarecum încotro trebue să ne îndreptăm — zise Marian, mulțumit.

Spusese însă asta cam dus pe gânduri, privind mereu la Indianul mort. Deodată reluă:

— Indianul a fost împușcat dinspre fluviu. Se vede lămurit că glonțul a venit dela stânga, de jos. I-a pătruns în cap pieziș. Ia să vedem dacă și gloanțele trase asupra celor doi bivoli tot de acolo au venit.

Ne apropiarăm de animalele moarte și, într'adevăr, presupunerea lui Marian se adeveri. Gloanțele pătrunseseră prin falcă și luaseră drumul pieziș în sus.

— După cum văd, Chambal-ul are un curent slab — spuse Marian acum — dar pentru un sampan (un fel de luntre) era ușor, firește, să ajungă căruța trasă de bivoli. Urmăritorii vor fi ales locul acesta pentru atacul lor, ca să dea impresia că s'a întâmplat o nenorocire.

— Mariane, eu nu pricep cum au putut fi ei atât de ușurateci — zisei eu. Ar fi trebuit să se aștepte doar că și domnișoara Hellwig va fi ajunsă de tren și ucisă. Dacă dela început avuseseră de gând s'o ia prizonieră, atunci nu prea mă mulțumește presupunerea aceasta.

— Așa e, m'am gândit și eu la asta — încuviință Marian. Dar mi-am mai spus apoi, că or fi scos-o mai înainte pe domnișoara Hellwig din căruță. Și Indianul trebuia să moară, pentru ca nu cumva să poată povesti

ceva despre ciudatul său călător. Presupun că au trecut cu vederea geamantanul printre baloturile și sacii din căruță. Dacă nu s'ar fi întâmplat asta, n'am fi avut de unde cunoaște faptul că în căruță se afla tânăra femeie.

— Dar poate că Indianul a găsit pe undeva geamantanul și l-a luat cu el — îmi dădui cu părerea. Nu trebue numaidecât să fi fost domnișoara Hellwig în căruță.

— Dacă n'ar fi fost așa, atunci nici Indianul n'ar fi fost împușcat — zise Marian. — Haide, Robert, se poate să fie ceva de lucru pentru noi aici. Adu-l pe Pongo și pe Maha, apoi să mergem de-a-lungul fluviului spre sud-vest, până dăm de un sat. Acolo vom lua un sampan și vom pleca la Kotah.

In vremea asta însoțitorii trenului îndepărtaseră de pe linie cei doi bivoli. Șeful se apropiă apoi de noi și întrebă politicos:

— Așa dar dv. vreți să rămâneți aici? Atunci cum facem cu procesul-verbal?

— O să-l semnez eu cu domnul — răspunse lordul, arătând spre negustor. Repet că-mi pare rău din inimă, domnule Farrow, că n'am timp să vă însoțesc. Voiu avea însă grijă ca din Agra să fie înștiințată poliția din Kotah, poate vă iese înainte o patrulă.

— Nu va fi nevoie de asta — zise Marian. In primul rând ar fi bine — după părerea mea — să se pornească cercetări în privința fratelui domnișoarei Hellwig. Cred că are și el vreo legătură cu taina aceasta.

— Bine, voiu declara totul — făgădui lordul.

Ne înapoiarăm la tren și ne luarăm armele, pe care le dăduserăm la bagaje. Marian făcu

semn lui Pongo, care privea pe fereastra compartimentului său, și credinciosul uriaș sări îndată jos, împreună cu Maha.

Ne despachetarăm armele și după un scurt rămas bun dela cei doi Englezi, trenul se puse în mișcare și dispăru curând din fața ochilor noștri.

Stăteam acum singuri pe locul unde se făptuise o crimă foarte rafinată. Abia scăpasem de o aventură, că ne și încuream în alta.

— La drum! hotărî Marian. Pornim acum de-a-lungul acestei șosele și trebue să căutăm s'ajungem jos la fluviu. Poate că sampanul din care trebue să fi fost trase gloanțele, s'a oprit pe undeva. Ia stai... așa și trebue să fi făcut, ca s'o ia pe prizonieră — dacă, firește, presupunerile mele vor fi întemeiate. Malurile sunt înalte de vreo zece metri și cam netede, dar cred că putem coborî chiar aici, pe lângă pod. Poate e cu putință să mergem apoi de-a-lungul apei.

Marian se apropiă de râpa înaltă, apoi zise mirat:

— Uite c'am avut noroc într'adevăr, pe aici duce în jos o potecă îngustă. Și acolo putem merge de asemenea, căci între malul stâncos și fluviu e iar o potecuță.

Cu multă dibăcie camaradul meu își dădu drumul în jos pe stânca netedă. Il urmarăm, apoi merserăm pe poteca șerpuitoare, spre sud-vest, către Kotah.

Făcuserăm vreo cincizeci de metri, când văzurăm că de sus se făcea iarăși o cărare îngustă, șerpuitoare. Și deodată Marian se căță o bucată pe dânsa, apoi se întoarse,

privindu-ne triumfător. Ţinea în mână o batistă de femeie şi când o desfăcu arătă monograma brodată într'un colţ: „E. H.“, adică: Erna Hellwig.

Avusese deci dreptate Marian cu presupunerea sa. Tânăra femeie fusese ridicată din căruţă la vreo cincizeci de metri depărtare de linia ferată, complicii banditilor împuşcaseră din sampan pe Indian şi cei doi bivoli, apoi tânăra femeie fusese coborâtă pe ţărm şi îmbarcată în sampan.

Pongo, care examinase potecuţa dinspre apă, se aplecă acum şi zise:

— Massers, aici fost kanu.

Zicând acestea ridică o aşchie de lemn care se prinsese de malul stâncos. Provenea, probabil, dela prora unui sampan.

— Acum ştim cum stau lucrurile! zise Marian. Trebue s'o luăm la picior, băieţi! Căruţa a fost sfărâmată de trenul de amiază, aşa că au trecut de atunci vreo cinci ceasuri. Chiar dacă un sampan nu poate înainta prea repede împotriva curentului — ceea ce înseamnă că noi vom fi mai repede pe jos — totuşi va fi greu să câştigăm timpul cu care ne-au luat-o înainte.

— Curentul e slab — zisei eu — aşa că vor obosi repede. Şi trebue să te mai gândeşti că vor fi vâslit pe căldura cea mare. Dacă putem căpăta curând un sampan, vom fi noi mai repede, căci peste vreun ceas şi jumătate se lasă noaptea.

Pornirăm voinicește la drum şi după vreo jumătate de ceas dădurăm de un pescar bătrân, care scotea peşte cu plasa din apă. Se speriă când ne zări, ba se părea chiar

că vrea s'o ia la fugă. Dar eram prea aproape de el, așa că rămase pe loc și ne privi înspăimântat.

Marian îi vorbi în limba indiană:

— Moșule, n'ai văzut un sampan care urca fluviul acum câteva ceasuri?

— Da, Sahib, l-am văzut — răspunse bătrânul, temător, privind cu coada ochiului spre pistolul lui Marian. Sahib, n'o să-i faceți nimic unui biet bătrân... Nu-i așa că n'o să povestiți în sat că v'am vorbit despre sampan?

— Hm... aici e ceva necurat la mijloc — îmi zise Marian.

Apoi se adresă iar bătrânului, prietenos:

— Nu-ți facem nimic, poți fi liniștit. Dar ia spune, te-au amenințat oamenii aceia din sampan?

— Așa e, Sahib — încuviință bătrânul. Au stat mult de vorbă cu cel mai bătrân din satul nostru și ni s'a poruncit să nu pomenim ceva despre venirea lor aici. Ni s'a mai spus să împiedecăm pe alți Europeni, cari vor veni de-a-lungul apei, să meargă mai departe. Nu știu de ce s'a întâmplat asta, Sahib. Dacă v'am povestit... este pentrucă am văzut armele voastre și mi-a fost frică. Nu mă trădați, Sahib!

— Nu, nu, fii fără grijă! îi făgădui Marian. Dar mai am să-ți pun o întrebare: cei din sampan erau Europeni și se afla și o femeie legată cu dânșii?

Indianul se uită mirat la Marian:

— Atunci să fi fost o femeie în mormanul acela din sampan, care se mișca? Mi s'a părut mie ceva ciudat... Cei doi Europeni spu-

neau că au prins un șarpe uriaș și tot așa ziceau și cei doi Brahmani cari erau cu ei.

— Hm... făcu Marian către mine. Care va să zică sunt amestecați doi Brahmani, așa că lucrurile n'au să meargă atât de lesne cum credeam. Socoteam la început că e vorba de o răpire sentimentală, acum însă văd că lucrurile se încurcă. Ce amestec or fi având Brahmanii? Trebue să fim cu băgare de seamă, Robert. Cred că în satul de unde e bătrânul pescar vom putea întâmpina mari neplăceri.

— Intreabă-l cât e de când a trecut sampanul pe aici! îi zisei lui Marian.

La întrebarea camaradului meu, pescarul răspunse:

— Sunt patru ceasuri, Sahib.

— Cât e până în satul tău? mai întrebă Marian.

— In a patra parte dintr'un ceas ajungeți.

Prietenul meu vârî în mâna moșului o monedă de argint și-i zâmbi prietenos. Bătrânul făcu o mutră mirată, dar recunoscătoare și zise:

— Sahib, îți mulțumesc. Vă mai spun să fiți cu luare-aminte în sat! Sanka, bătrânul satului, e viclean nevoie mare.

— Îți mulțumesc pentru prevenire! zise Marian. Nu voiu trăda nimic.

Și ne văzurăm de drum.

II. — PE FLUVIUL CHAMBAL

După un sfert de ceas ajunserăm în sat. Când se iviră în fața noastră cele dintâi co-

libe, văzurăm câțiva băieți dispărând cu repeziciune între tufe.

— Aha, cei doi Europeni și Brahmanii s'au așteptat totuși la o urmărire — zise Marian. De aceea băieții au fost puși de pază. Sanka acela pare să fie și strateg.

Satul părea mort când trecurăm printre colibe. Dar când ajunserăm în locul liber din mijlocul satului, văzurăm adunați acolo pe toți bărbații, pregătiți pentru a ține sfat.

Sub un copac gros se afla un fel de tron, pe care stătea un Indian mai în vârstă. Cum ne zări ridică îndată mâna și rosti câteva cuvinte.

Indienii se întoarseră repede, apoi se despărțiră și făcură loc de trecere spre copac. Indianul bătrân coborî de pe tronul său și ne ieși înainte.

Avea o mutră de guzgan și vroia să pară prietenos, deși privea temător cu coada ochiului spre Maha. Se înclină de câteva ori până la pământ și spuse într'o englezească stâlcită:

— Vizita Sahibilor e o cinste pentru satul meu. Cu ce vă putem fi de folos?

— Vrem să închiriem un sampan cu care să mergem la Kotah — răspunse Marian.

— Sahibii pot lua toate sampanurile — rânji bătrânul — dar se apropie noaptea și atunci e primejdie pe Chambal. N'ar vrea Sahibii să rămână peste noapte în satul meu?

— Nu, dragă, nici nu ne trece prin gând— răspunse Marian. Hai că n'avem timp, trebue să pornim repede mai departe!

— Chiar imediat nu puteți căpăta un sampan — zise bătrânul foarte politicos — căci

oamenii mei sunt la pescuit. Se întorc abia după ce se înoptează.

— Aha! Atunci mă voiu duce la mal, să mă încredințez dacă e așa! spuse prietenul meu, scurt.

Mă așteptam la o împotrivire din partea bătrânului; acesta însă, iarăși foarte politicos, ne conduse la fluviu. Și într'adevăr, nu se vedea niciun sampan acolo.

— Vedeți că n'am mințit — spuse Sanka, mofluz. Indată ce se va întuneca, veți putea avea un sampan. Vi-l voiu da chiar pe al meu, și n'o să vă cer mult. Dar va trebui să meargă și fiul meu cu dv., ca să-l aducă înapoi.

— Bine — zise Marian, după ce chibzui puțin. Și cât ceri?

Sanka spuse o sumă, cu care s'ar fi putut cumpăra de tot un sampan. Mă așteptam ca Marian să înceapă tocmeala aceea orientală, dar spre surprinderea mea — și a bătrânului — camaradul meu zise:

— Suntem înțeleși. Dar unde putem rămâne ceasul ăsta până se întunecă?

— Nu vreți să intrați în coliba mea? propuse Sanka.

— Nu, mai bine rămânem afară — răspunse Marian. Am putea aștepta sub copacul acesta de aici.

Arătă spre arborele uriaș, din mijlocul „pieței". Sanka se codi, apoi însă zise, rânjind iar:

— Locul acesta e hotărît numai pentru mine, dar îl las Sahibilor, pentru timpul cât rămâneți aici. Imi dați voie să vă aduc ceva de mâncare?

— Bine, adu! zise Marian.

Luarăm loc pe tribuna pe care şi-o ridicase Sanka, pentru a domni de acolo asupra satului. Locuitorii stăteau la distanţă respectoasă de jur-împrejurul nostru.

Mă apropiai de Marian şi-i şoptii:

— Nu pricep cum ai putut încuviinţa un preţ atât de mare pentru închirierea sampanului. Cu banii ăştia îl puteai cumpăra. Şi de ce vrei să-l iei pe fiul bătrânului cu noi? Şi ai de gând, într'adevăr, să mănânci ceva aici?

— Prea multe întrebări deodată — zise Marian, râzând. O să-ţi răspund întâi la cea din urmă. De mâncat nici n'am de gând, vreau numai să văd dacă Sanka a şi pus la cale un atentat împotriva noastră. Pe fiul său nu vreau să-l iau cu noi, dar am spus aşa ca să nu trezesc bănuieli. Şi nici n'am de gând să închiriez un sampan, de aceea nu m'am împotrivit auzind preţul acela neruşinat. Acum să tăcem însă, căci vine mâncarea. Aha, orez cu pasăre.

Două tinere Indiene veneau spre noi, urmate de Sanka. Duceau străchini de lut cu mâncarea naţională. Una din ele avea şi un urcior cu băutură, la care mă uitai bănuitor, căci otrava e mai uşor de pus în băutură.

Spre mirarea mea însă, Marian examină întâi mâncarea, clătină mirat capul şi scoase o lingură de lemn plină cu orez din strachină. Se mai uită odată cu toată luarea-aminte la aceasta, apoi îl văzui pălind.

— Ce ticăloşie! răcni el şi, în aceeaşi clipă zvârli castronul cu mâncarea fierbinte în obrazul bătrânului.

In vreme ce Sanka începu să urle de durere, cele două femei o luară la goană, ţipând.

Eu şi Pongo aruncarăm deasemenea strachinile jos, apoi scosei pistoalele, iar credinciosul Negru trase cuţitul, ţinându-l pe Maha de sgardă.

Marian, cu revolverele în mâini, porni acum înaintea noastră. Indienii se dădură în lături speriaţi, făcându-ne loc.

In pas alergător prietenul meu goni printre colibe, speriând femeile şi copiii. Intr'un târziu lăsarăm satul în urma noastră şi ajunserăm la o pădure, în care intrarăm cu toţii şi după ce ne croirăm drum cu greu prin desiş, prietenul meu se opri:

— Am avut noroc! zise el, mulţumit. Să sperăm că Sanka şi-o fi ars faţa cu orezul fierbinte. Ptiu, drace! De unde o fi învăţat ticăloşia asta, curat malaieză? Te pomeneşti că dela cei doi Europeni.

— Dar ce-a fost, Mariane? întrebai eu, mirat la culme.

— Dacă am fi mâncat orezul — răspunse prietenul meu — am fi murit de o moarte înfiorătoare. N'ai auzit încă de metoda javaneză de a înşira pe fire de păr de cal boabele de orez pe jumătate fierte, apoi se taie fiecare boabă în parte, aşa încât să rămână în fiecare din ele o bucăţică de păr de cal? După aceea orezul se fierbe bine şi se serveşte... cui trebue servit.

Mă cutremurai. Nu auzisem încă de metoda aceasta, pe care numai creerii Asiaticilor ar fi putut-o născoci. Bucăţelele acelea de fir de păr lucrează ca nişte ace în intestinul

omului. Găurește peretele intestinal și victima moare în chinuri groaznice.

— Și cum ai băgat de seamă, asta, Mariane? întrebai eu, îngrozit.

— Mă așteptam să găsesc în orez cristale de otravă, dar vezi că Sanka a făcut greșeala de a fi întrebuințat păr negru dela coada unui cal. Și atunci mi-au bătut la ochi punctulețele acelea negre din boabele de orez.

— Auzi, frate! Dar ce facem acum? Stăm aici în inima pădurii și noaptea se apropie.

— Aștept numai să se întunece — răspunse Marian — apoi mă înapoiez în sat. Trebue să furăm un sampan — adică voiu lăsa jos banii pentru el. Cunoaștem prețul acum.

— Minunat! făcui eu, surprins. Așa dar, dela început aveai intenția să iei sampanul pe furiș?

— Firește, Robert. Dar ce, era să-l iau ca însoțitor pe fiul bătrânului? Dacă aș fi refuzat, am fi căpătat un sampan de care nu ne-am fi putut folosi. Sanka și-o fi închipuit că ne poate ucide cu sistemul acela al lui. De aceea bănuiesc că cei doi Brahmani au o înrâurire foarte mare, căci Sanka n'avea niciun interes personal ca noi să murim.

— Păi atunci trebue să fie o taină mare în legătură cu răpirea tinerei fete — zisei eu. Pesemne că Brahmanii i-au poruncit lui Sanka să răpească pe orice European care ar avea de gând să meargă la Kotah, chiar de-ar fi nevinovați. Așa îmi explic eu atentatul acela.

— Și nu greșești deloc, Robert. Și-apoi sunt încredințat că vom întâmpina primejdii când vom porni la noapte pe fluviu. Să vezi

că viclenii Brahmani or fi pus niște căpcane pentru urmăritori.

— Cei doi Europeni cari sunt împreună cu Brahmanii or fi și mai dați dracului — spusei eu — căci presupun că ei au propus vicleșugul cu părul de cal în orez. Ah, uite că se întunecă. Mergem imediat în sat, ori mai așteptăm?

— Trebue să așteptăm, deși ard de nerăbdare — zise Marian. Nu cred ca sampanurile să se fi întors. Probabil că Sanka a orânduit ca ele să iasă din ascunzișuri abia după ce se înoptează.

— Nu crezi c'o să pună pază pe lângă sampanuri?

— Firește că așa va face, dar Pongo ai nostru o să sfârșească el repede cu paznicii. Și chiar dacă aceștia vor mai apuca să dea alarmă, Pongo cu Maha se vor pricepe să țină la distanță tot satul.

— Asta așa e — încuviințai eu — dar tot mai bine ar fi să putem pleca nesimțiți, căci Sanka va da de veste la Kotah că am șters putina.

— Eu cred c'a și trimis o ștafetă — zise Marian — deoarece o fi presupunând că vom merge pe jos până la satul apropiat, ca să închiriem acolo un sampan până la Kotah. Va trebui deci să debarcăm afară din oraș, căci cu siguranță că Brahmanii cu prietenii lor Europeni, vor pune paznici pe malul fluviului.

Mai așteptarăm vreun ceas, apoi Marian zise încetișor:

— Acum cred că ne putem întoarce în sat.

Când ajunserăm la marginea pădurii, ne oprirăm și ascultarăm cu încordare spre sat, care era la vreo trei sute de metri numai. Prin aerul limpede al nopții pătrundeau până la noi vălmășag de glasuri.

— Cred c'or fi băgat de seamă că venim — zise Marian. Am cam făcut sgomot fără să vrem. Și acum trebue să ne așteptăm la o luptă. Să mai zăbovim un sfert de ceas, apoi ne strecurăm spre sat.

— Nu cred, însă, să putem trece printre colibe — zisei eu — căci satul pare un adevărat stup de albine. Va trebui să ne furișăm spre fluviu pe marginea satului.

— La asta mă gândeam și eu. Vom merge numai până la marginea tufelor din fața noastră, apoi va trebui să încercăm s'ajungem nesimțiți la fluviu și să atacăm paznicii.

Ne strecurarăm printre tufe, până ajunserăm la brâul liber, lat de vreo treizeci de metri. In sat ardeau focuri mari, la lumina cărora vedeam trecând uneori umbre în fugă.

— Sanka pare să aibă de gând cu noi ceva cu totul deosebit — zise Marian. Să vezi că n'o să căpătăm atât de lesne un sampan. Se vor folosi poate de săgeți otrăvite și altele de astea.

— Ar fi frumos! făcui eu. Dar cum îi putem împiedeca?

Marian chibzui câteva clipe, pe urmă zise:

— Mi-a venit o idee, Robert. Haideți, trebue să ne târîm până la cea mai apropiată colibă. Ba nu... o să mă duc eu singur. Voi fiți cu ochii în patru!

— Ia spune, ce-ai de gând, Mariane? întrebai uimit. Trebue să treci prin „piața“

aia care e tocmai luminată de lună. Ai putea fi zărit...

— Voiu şti să mă feresc. Dac'o fi vreun paznic acolo şi mă va ataca, vei interveni tu.

Marian se întinse la pământ şi se târî printre tufe spre luminiş. Hainele verzui pe care le purta, se confundau cu iarba verde. aşa că era greu să fie descoperit de vreun paznic.

Deşi asta mă 'linişti puţin, nu-mi luai ochii dela marginea apropiată a satului.

Marian ajunse curând la cea dintâi colibă. Stătu să asculte câteva clipe, apoi se ridică încetişor, rămânând în genunchi. Văzui atunci o luminiţă, care se făcea tot mai mare.

Marian se răsuci şi se târî înapoi. Flacăra dela colibă se îngroşa mereu. Focul era uşor alimentat de bambusul uscat.

Ideea lui Marian era pe cât de simplă, pe atât de bună. Focul va atrage atenţia locuitorilor satului şi astfel noi vom putea pune mâna pe un sampan şi să fugim.

— Repede la ţărm! zise prietenul meu, când fu înapoi. Indienii vor veni îndată. A! au şi zărit focul. Să sperăm că şi paznicii pe cari-i bănuim la fluviu îşi vor părăsi posturile.

In sat se stârni o gălăgie grozavă. Focul se întinsese până la acoperişul colibei. Locuitorii satului alergau spre locul incendiului, căci era de temut ca scânteile să cuprindă şi celelalte colibe.

Alergarăm printre tufe spre malul fluviului. La debarcader nu se afla nimeni, aşa că păşirăm fără teamă pe el.

După instrucţiunile lui Marian, Pongo porni

înainte. Era cu putință să fie vreun paznic printre tufe și atunci era rolul uriașului să-i facă de petrecanie.

Zărirăm un sampan. Deodată Pongo făcu o mișcare fulgerătoare. Își svârli brațul în tufișul în fața căruia stătea, se auzi un foșnet sălbatec între ramuri, apoi trosnete ușoare când Pongo își retrase brațul. Uriașul porni liniștit mai departe. Când trecui pe lângă tufa cu pricina, văzui un trup negru zăcând printre ramuri.

Alergarăm spre cel mai apropiat sampan, dar în aceeași clipă se auziră strigăte de alarmă din partea opusă. Așa dar și acolo era o sentinelă, care-i va atrage acum pe locuitorii satului prin țipetele sale.

Din fericire, în sampan se aflau două vâsle. Marian aruncă vreo câteva monezi indiene pe țărm, apoi sării lângă dânsul și Pongo împinse sampanul în larg. Sări și el înăuntru și luă o lopată. Maha îl urmă. In timp ce Pongo vâslea împotriva curentului slab noi stăteam cu armele în mână și nu pierdeam din ochi țărmul apropiat.

Locuitorii satului nu păreau însă să țină seamă de strigătele sentinelei și după câteva minute noi trecuserăm de sat.

— A mers mai lesne decât ne așteptasem — zise Marian. Dar acum trebue să ne ținem bine, ca s'ajungem cât mai curând la țintă. Cred că până la ziuă suntem acolo. Vom vâsli fiecare câte două ceasuri, cu schimbul.

După cinci ceasuri făcuserăm mai mult de jumătate de drum. Curentul devenea tot mai slab, cu cât urcam mai mult fluviul și cu atât mai repede înaintam acum.

Deodată Marian se ridică dela locul său, ca să-l schimbe pe Pongo. Il văzui întinzând gâtul şi, privind cu încordare înainte, zise:

— Colo'n faţă se'ntâmplă ceva... văd o mişcare sălbatecă în apă. O fi un vârtej? Nu-mi pot închipui, căci atunci curentul ar fi mai tare. O să vedem! Hai, Pongo, treci tu în fund acum!

Credinciosul uriaş se ridică, dar înainte de a se aşeza pe locul din fundul sampanului, privi şi el înaintea lui şi zise:

— Massers, colo crocodili. Oh, aşa mulţi Pongo nu mai văzut.

— Hm... ciudat! făcu Marian. Oare să fie vreun vicleşug de-al Brah...

Işi rupse vorba, se ridică şi privi cu încordare în apa care sclipea în lumina lunii.

— Aşa e, crocodili sunt — zise el apoi — şi acum văd că se luptă pentru nişte sălbătăciuni. Ah! pare să fie cerbi... împuşcaţi de Europenii noştri şi zvârliţi în apă. Prin asta vroiau să facă un fel de zăgaz împotriva urmăritorilor. Dar o să trecem noi.

Nu era însă atât de lesne precum credea Marian. După ce mai străbăturăm vreo cincizeci de metri, se iviră de jur-împrejurul sampanului atâţia crocodili, încât mă simţii străbătut de fiori. Unul singur dacă ar fi izbit sampanul, eram pierduţi.

— Mariane, devine cam neplăcut! zisei eu când o căpăţână uriaşă se ivi lângă mine. N'ar fi mai bine să încercăm să-i alungăm?

— Bine ar fi, dar cum să începem? S'au adunat prea mulţi aici. Brahmanii, sau poate şi cei doi Europeni, vor fi ştiut ei că se

ațin, pe aici mulți crocodili, pe cari i-au atras cu hoiturile cerbilor.

— Mariane — exclamai deodată — dar atunci ticăloșii nu pot fi atât de departe, căci altminteri cerbii ar fi de mult sfâșiați.

— Tocmai la ce mă gândeam și eu în clipa de față. Totuși, nu-mi pot închipui asta. Mai curând aș crede că Brahmanii or fi având complici pe aproape. Ne vor fi zărit venind și au azvârlit în apă cerbii vânați.

Așa trebuia să fie, cum spunea Marian.

Acum nu mai puteam vâsli fără să atingem trupurile reptilelor; veneau din toate părțile, se iveau din fund, din desișul de bambu de pe amândouă malurile.

— La țărm! hotărî Marian. Nu putem merge mai departe. Repede, altminteri sporește primejdia. Ah, nici nu mai putem vâsli în lături..., trebue să dăm înapoi mai întâi. Vâsliți băieți, ni-e viața în joc!

Începurăm să lovim cu furie apa, dar mereu nimeream în trupurile crocodililor, care se aruncau în lături, împroșcându-ne.

III. — COLIBA CEA VECHE.

Cu chiu, cu vai, ieșirăm cu bine dintre crocodilii îngrămădiți și îndreptarăm sampanul spre malul drept. Acolo erau mai puține reptile și ne strecurarăm cu băgare de seamă printre trupurile lor lungi.

— Am scăpat și de data asta — zise Marian, când barca noastră se lovi cu prora de țărm. Hai să tragem sampanul pe mal, și să ocolim cu el barajul acesta de crocodili. Și-au

făcut bine socotelile dușmanii noștri, căci lesne s'ar fi putut să ne vină de hac reptilele. Dar și acum trebue să fim cu ochii în patru, căci or fi pe aici pe aproape complici de-ai acestor patru ticăloși, cari cu siguranță vor încerca să ne împiedece să înaintăm.

Pongo apucase sampanul de proră, și ne-o luă înainte. Privi bănuitor în jurul-i, și din atitudinea lui înțelesei că urmărea să audă vreun sgomot suspect.

Deodată credinciosul uriaș se opri. Tocmai trecusem un grup des de tufe, când se ivi înaintea noastră un luminiș mărișor, în mijlocul căruia se afla o colibă de bambu.

Și din colibă ieși în aceeași clipă o făptură înaltă, în vestminte albe și lungi.

Era un Indian alb, după cum băgai de seamă, căci barba-i lungă sclipea argintiu în lumina lunii. Părea să fie bătrânul satului apropiat și cu siguranță că de el depindea dacă vom ajunge nevătămați mai departe.

Trăsesem imediat revolverul și întorcând capul, văzui că și Marian făcuse la fel.

Bătrânul Indian însă părea că nici nu ne văzuse. Mișcările sale erau foarte nesigure și când începu să meargă încetișor și dibuind de-a-lungul peretelui colibei sale, avui impresia că e orb.

In aceeași clipă Marian șopti:

— E orb. In cazul acesta nu prezintă primejdie pentru noi.

Dar când pornirăm înainte, Indianul, al cărui auz se desvoltase în dauna văzului, părea să ne fi ghicit prezența, căci se opri, se 'ntoarse brusc spre noi și întrebă:

— Cine-i acolo?

— Ah, vorbește englezește! zise Marian. E cam suspect. Să ne vedem de drum!

Fără să-l pierdem din ochi pe bătrân, merserăm mai departe. Bătrânul însă se 'ntoarse repede spre intrarea colibei sale, deschise ușa și strigă înăuntru câteva cuvinte.

In clipa următoare... un tigru trecu pragul și Indianul îl apucă de sgarda ce-o avea la gât. Fiara ne adulmecă îndată și mârâi. Pongo îl apucase și el îndată pe Maha de sgardă, căci și ghepardul mârâi, văzându-și dușmanul.

— Cine-i acolo? mai strigă odată bătrânul. Dau drumul tigrului dacă nu mi se răspunde.

— Sunt niște călători de treabă — răspunse Marian. Vrem să mergem la Kotah, dar fluviul e închis de crocodili. De aceea tragem sampanul o bucată pe uscat.

— Aveți vreun animal cu d-v.? întrebă bătrânul. Prea se poartă ciudat tigrul meu.

— Da, avem un ghepard îmblânzit — răspunse Marian.

— Așa, aveți un ghepard cu d-v.! zise Indianul. Atunci o să-l închid în cușcă pe tigrul meu. Rareori vin Europeni la mine, așa că v'aș ruga să fiți scurt timp oaspeții mei. Poate că n'o să vă pară rău de oprire. Probabil că aveți o țintă deosebită de vreme ce vă mai aflați pe fluviu la o oră atât de înaintată. Și-apoi trebue să vă grăbiți dacă nu vreți să fiți împiedecați de crocodili. Sahibi, eu ghicesc viitorul și vă pot spune dacă veți izbândi.

Marian chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine, o să rămânem puțin timp aici. Sunt curios să-mi cunosc viitorul. Robert, Pongo, lăsați lucrul! Pongo, ține-l de scurt pe Maha, căci nu vreau să ajungă lucrurile la o luptă între el și tigru.

— Maha se numește ghepardul d-v.? întrebă orbul, mirat. Atunci vă cunosc, Sahibi. Il duc de aici pe tigru, n'o să vă supere.

Bătrânul dispăru cu fiara îndărătul colibei. Mie nu-mi plăcea deloc toată afacerea asta, așa că-i șoptii lui Marian:

— De ce-ai făcut asta? Trebuia să-l împușcăm pe tigru, pur și simplu. Am fi fost acum pe fluviu, departe.

— Nu cred să fi putut înainta — răspunse Marian — căci locuitorii satului or fi ascunși pretutindeni printre tufe. Să așteptăm să vedem ce știe bătrânul despre noi.

Bătrânul se apropiă și se opri în fața noastră. Ochii săi aveau o lucire mată, lăptoasă. Aveam însă aproape impresia că ne vede, căci își plimba încet capul dela unul la altul, apoi zise cu glas adânc:

— Am auzit despre doi inși, cari colindă prin lume cu un Negru uriaș și cu un ghepard care se numește Maha. Am onoarea să vorbesc cu domnii Farrow și Bertram?

— Da, noi suntem — răspunse Marian.

Bătrânul făcu o mișcare scurtă cu mâna, pe care eu n'o prea pricepui. Nu știam dacă vroia să exprime uimire, sau spaimă.

Se'ndreptă apoi spre intrarea colibei sale și zise:

— Urmați-mă, Sahibi, veți vedea îndată că vă pot arăta mai mult decât ați văzut vreodată. Intrați unul după altul în coliba mea.

— Trebue să fim cu luare aminte — zise Marian. Voiu intra eu întâi, apoi Pongo, iar tu vii la urmă, Robert!

Il văzui intrând în colibă, care era luminată slab de o lumină ciudată. O clipă prietenul meu stătu locului, apoi merse mai departe și dispăru spre stânga.

Acum veni Pongo. Și el rămase o clipă locului, după ce trecu pragul, apoi merse și el spre stânga și-l văzui clătinând capul.

Pentru orice eventualitate îmi încleștai degetele pe patul revolverului, apoi intrai și eu în colibă, pomenindu-mă într'un pustiu care făcea o impresie jalnică. Cât puteai cuprinde cu ochiul se întindea nisip alb, luminat de razele fierbinți ale soarelui.

Incepui să pășesc pe nisip, stăpânit de un singur gând: să găsesc apă. Mergeam mereu, poticnindu-mă, cu genunchii tremurători, cu ochii arzători, cu limba uscată. Apoi veni noaptea, a cărei răcoare îmi mai ogoi suferința. A doua zi dimineață mersei mai departe, mereu prin nisip adânc și fierbinte. Mai trecură două nopți, apoi, în ziua următoare, găsii în sfârșit o oază plină cu copaci încărcați de curmali

Mă aruncai asupra eleșteului cu apă limpede și-mi potolii setea. Apoi mâncai până mă săturai curmale, mă ridicai întărit — când deodată mă văzui înconjurat de făpturi sălbatece, ale căror chipuri cafenii erau pe jumătate acoperite de basmale.

Imi dădui seamă imediat că erau Tuaregi, cutezătorii banditi ai Deșertului. Inainte de a-mi putea lua măsuri de apărare, mă pomenii legat, așezat pe un cal focos, apoi Fiii

Pustiului porniră în goană cu mine pe întinsul nesfârșit al Saharei, mereu spre miazăzi.

Patru zile ținu călătoria aceasta. Când se lăsa întunericul, banditii găseau mereu o oază. In cele din urmă ajunserăm în câmpii verzi — începea jungla africană.

Spre amiază poposirăm într'un luminiș în mijlocul unei pădurici de salcâmi. Apoi se iviră Negri sub conducerea unui uriaș, al cărui chip exprima cruzime și sălbătăcie.

Tuaregii vorbiră mult și cu însuflețire cu el, apoi încălecară pe caii lor minunați și goniră spre miazănoapte, în ținutul lor nisipos și pârjolit de soare. Eu rămăsei însă cu Negrii, cari mă târîră în satul lor și aic' devenii sclavul căpeteniei.

Trei ani în șir fui nevoit să îndeplinesc munca cea mai grozavă și mai josnică, mereu maltratat de stăpânul crud... până când, într'o zi, larmă sălbatecă de luptă pătrunse în sărăcăcioasa mea colibă de ramuri. Impușcături, sunete de trompetă, răcnete, comenzi.

Fui eliberat de Englezi, cari aflaseră de existența unui sclav alb la căpetenia atotputernică. Trenul mă ducea spre coastă, înapoi în patrie.

Deodată, însă, trosnete, bubuit, o lovitură puternică în cap... îmi pierdui cunoștința și mă trezii într'un spital. Două luni de zile rămăsei acolo, până mă vindecai de rănile căpătate în catastrofa de cale ferată.

In cele din urmă mă îmbarcai pe vaporul care avea să mă ducă în patrie. Călătoria decurse normal. Pe punte eram mereu

eroul atenţiunii călătorilor, căci se răspândise repede vestea că fusesem timp de trei ani sclavul unui trib de Negri. Şi se întâmplă să stau de vorbă mai ades şi mai mult cu o tânără şi frumoasă Englezoaică. Când furăm aproape de Canal îi împărtăşii dragostea mea. Şi ea răspunse cu toată căldura acestei declaraţii.

Stăteam cu Maud la prora vaporului, când într'o noapte ceţoasă străbăturăm Canalul. Pretutindeni răsunau sirene, umbre gigantice se iveau şi dispăreau lângă noi. Dar noi nu ne gândeam la primejdie, căci eram fericiţi...

Iarăşi se ivi o umbră uriaşă, o trompetă de ceaţă mugi... o izbitură... un pârâit îngrozitor, scânduri şi fiare sburau în toate părţile. Maud scoase un strigăt înfiorător, fu smulsă de lângă mine, apa mă acoperi în întregime, fui tras în adânc, văzui vietăţi ciudate ţâşnind pe lângă mine, gândurile mi se încâlciră — apoi îmi simţii corpul sguduit cu putere.

Deschisei ochii şi-l văzui pe bătrânul Indian privindu-mă cu ochii-i fără strălucire. El ridică mâna şi arătă spre fundul colibei.

Ascultând ca de o forţă misterioasă, mă întorsei şi mersei spre Marian şi Pongo, cari stăteau unul alături de altul, lângă peretele stâng al colibei.

— Sahibi — zise bătrânul Indian — v'am arătat, cum apare o secundă în faţa lui Şiwa. Credeţi acum că pot privi în viitor?

Eram încă năucit. Stătusem într'adevăr numai o secundă în faţa misteriosului bătrân? In acest timp nespus de scurt am visat ceea ce se petrece în ani de zile?

— Da, cred — zise Marian, cu glas ciudat de schimbat. Am văzut ce minuni tăinuieşte India. Dar viitorul n'aş vrea să-l văd, căci el îşi urmează calea trasă de soartă.

— Ai vorbit drept, Sahib Farrow — zise bătrânul — eu v'am arătat o minune, într'o singură secundă v'am făcut să trăiţi chinuri şi bucurii cari ţin ani întregi. Văd înaintea mea drumul vostru, care duce prin primejdii neînchipuite şi chiar alături de moarte. Solul morţii stă mereu îndărătul vostru, dar n'a venit încă vremea, Sahib Farrow. Staţi în faţa unei aventuri primejdioase, aveţi de luptat împotriva unor forţe puternice. Totuşi veţi ajunge la ţintă. Să spun mai departe ce văd privitor la Sahib Bertram?

— Nu, nu, nu-s deloc curios! zisei repede. Are dreptate prietenul meu, tot nu ne putem împotrivi destinului, chiar dacă-l cunoaştem dinainte.

— Ai dreptate, domnule Bertram — încuviinţă bătrânul. Dar îţi pot spune că şi d-ta îţi vei duce calea la bun sfârşit, de asemenea şi însoţitorul d-v., Pongo. Mergeţi mai departe acum, voiu porunci servitorilor mei să vă lase trecerea liberă! Altminteri, numai după lupte grele aţi fi izbutit să ajungeţi în susul apei.

— Iţi mulţumesc — zise Marian. Ne grăbim şi dac'am fi fost nevoiţi să luptăm, am fi pierdut mult timp. Pot cunoaşte numele dumitale?

— Numele meu e Kori — răspunse bătrânul. Sunt cunoscut până hăt departe şi la mine vin cei cu sufletul încărcat, să capete sfaturi şi mângâiere. Sahib Farrow, văd

acum o imagine care-l privește pe însoțitorul d-v. negru. Când el va fi în primejdie mare de tot, strigați numele meu și-i voiu ajuta.

— Iți mulțumesc înc'odată, Kori — zise Marian. Așa voiu face. Și acum să mergem!

Se apropiă de bătrân și-i întinse mâna. Cu ochii-i lipsiți de lumină, Indianul se uita totuși lung la Marian, apoi murmură:

— Sahib Farrow, ești un om bun, după cum văd acum. Ochii mei sunt stinși, dar spiritul meu vede totul. Vorbeai despre „minunile" Indiei, dar totul este firesc. Când veți fi în mare primejdie, rostiți-mi numele și vă voiu ajuta, deși vom fi departe unii de alții.

IV. — PONGO IN PRIMEJDIE

Mă simțeam ușurat părăsind coliba bătrânului Indian. Minunea pe care o văzusem acolo le întrecea pe toate, deși îmi dădeam seamă bine că nu e decât o însușire hipnotică a Indianului.

Kori ne urmă, pe urmă scoase un țipăt ascuțit.

— Acum puteți târî sampanul mai departe, până veți lăsa în urmă crocodilii — zise el. Și nu uitați să mă chemați când veți fi în primejdie.

Marian mai mulțumi odată, apoi ne duserăm la sampanul nostru și-l luarăm iarăși pe umeri.

De-a-lungul țărmului ducea o potecă în-

gustă lângă tufe și văzurăm că în aceste tufe se aflau făpturi întunecate, care nu se mișcară la trecerea noastră. Imi dădui seamă acum c'am fi avut de luptat din greu, dacă Kori nu ne-ar fi lăsat drumul liber.

După vreo cincizeci de metri de drum Marian zise:

— Să dăm iarăși drumul sampanului pe apă. Crocodilii nu mai sunt adunați în număr atât de mare.

Cu băgare de seamă așezarăm sampanul în apa fluviului Chambal. Cei câțiva crocodili cari mișunau pe acolo nu puteau fi o primejdie prea mare.

Cu puternice lovituri de vâslă mânarăm sampanul mai departe. Curentul devenea tot mai slab. Frunzișul de pe amândouă malurile se făcea tot mai rar și ținutul lua tot mai mult înfățișare de savană.

După două ceasuri de vâslit neîntrerupt zărirăm în depărtare o lumină palidă — lămpile electrice din Kotah.

— Primejdiile mari le-am trecut — spusei lui Marian.

Restul călătoriei decurse neturburat. Era spre ziuă și în curând trebuiau să se ivească clădirile din Kotah. Eram cam somnoroși, și trebue să mărturisesc că pățania cu Indianul mă turbura încă.

Imi lipsea atențiunea necesară într'o astfel de întreprindere primejdioasă și probabil că același lucru se 'ntâmpla și cu tovarășii mei. Chiar și Pongo, care era, de fapt, prevederea întrupată, rămânea uneori dus pe gânduri și clătina capul. Ce i-o fi arătat bătrânul Kori în secunda aceea?

O izbitură puternică sgudui sampanul nostru. In primul moment crezui că e un crocodil, dar micul nostru vas fu ridicat în sus, apoi căzu înapoi şi noi ne cufundarăm în apă.

Şi în jurul nostru se auziră plescăituri, ca şi cum trupuri grele s'ar fi prăbuşit în apă. Băgai de seamă asta deşi eram sub suprafaţa apei şi când nevoia de aer mă sili să ies deasupra, mă gândii cu groază că în clipa următoare voiu fi înhăţat de colţii vreunui crocodil.

Imi înăbuşii un ţipăt de spaimă când ieşii la suprafaţă şi în acelaşi moment trupuri întunecate ţâşniră spre mine. Vrui să scot revolverul, ca să trag în ceea ce credeam că sunt crocodili, dar deodată băgai de seamă că erau oameni, Indieni. Fui înhăţat, luptai din răsputeri să mă liberez, când se ridică deodată lângă mine un individ urlaş, văzui un obiect îngust şi sclipitor spintecând aerul şi o bucată scurtă de bambus mă lovi în cap. Mă simţii paralizat, mai făcui câteva mişcări disperate — apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Mă trezii într'o încăpere mare, probabil o pivniţă, ai cărei pereţi erau din bolovani mari. Un semi-întuneric ciudat domnea în încăpere, dar îi putui vedea bine pe Marian şi Pongo, cari stăteau lângă mine. Eram legaţi fedeleş, însă căluşe nu ni se puseseră.

— Mariane — zisei încetişor — care va să zică tot au pus mâna pe noi. Avea dreptate Kori când spunea că o să mai trecem prin multe primejdii înainte de a ajunge la ţintă. Şi nici nu ştim încă despre ce e vorba.

Vorbisem englezește și rămăsei foarte surprins, auzind un glas rece, neplăcut, spunând în aceeași limbă:

— Nu știți? Poate c'o să vă mai aduceți aminte. O să ne folosim de toate mijloacele ca să vă deslegăm limbile. Așa dar, nu știți nimic? Atunci de ce ați făcut atâta drum pe fluviu în sus? Cum a-ți putut trece pe lângă satul lui Kori? Și cum i-ați scăpat lui Sanka? El ne-a și dat de veste că i-ați zvârlit orezul în față. Trimisul lui a fost mai repede ca voi pe apă. Haide, vorbiți: unde se află Rudolf Hellwig? Unde a lăsat bijuteria?

— Ah, asta e foarte interesant! zise Marian. Acum știu cel puțin că Rudolf Hellwig e amestecat în afacerea asta. E drept însă că nu-mi pot explica despre ce e vorba. Noi vroiam numai s'o salvăm pe Erna Hellwig.

— Susții că nu știți nimic? făcu nevăzutul nostru interlocutor. Atunci de unde știți c'o avem pe Erna Hellwig în puterea noastră?

— Ar fi trebuit să cercetezi mai amănunțit sfărâmăturile căruței cu bivoli — zise Marian, batjocoritor — și atunci n'ai fi trecut cu vederea geamantanul ei, din al cărui conținut am aflat, mai întâi, că în căruță se aflase o femeie, și în al doilea rând i-am putut stabili numele. Nu trebuesc făcute asemenea greșeli, când făptuiești o crimă atât de rafinată.

— Crimă? Dar pe cine am omorît? șuieră glasul, furios.

— Pe căruțașul indian — răspunse Marian. Ar fi fost crimă chiar dacă ați fi împușcat numai bivolii, astfel încât căruța să poată

fi surprinsă de tren. Dar i-ați trimis un glonte în cap și căruțașului, ca să nu poată sări jos și să se salveze. Asta e crimă ordinară.

— De vreme ce ești atât de viclean, trebue să recunoști singur că ești prea primejdios pentru noi. Trebue, deci, să te înlăturăm din cale, dar mai întâi să ne spui unde se află Rudolf Hellwig cu bijuteria. Sunteți amestecați în afacerea asta, altminteri n'ați fi venit încoace. Cine alții se interesează de o fată răpită? Doar proștii — sau oameni cari sunt părtași la afacere.

— Ori poate oameni cari luptă împotriva nedreptăților și, în primul rând, vor să pună cu botul pe labe pe ucigașii de rând — zise Marian.

— Ah, sunteți detectivi? făcu celălalt. Păi atunci avem un motiv mai mult să vă facem să dispăreți. Care va să zică s'au și pornit detectivi pe urma noastră... Dacă-i așa, e timp să ne punem la adăpost!

— Nu mai îndruga prostii, Ernst! se auzi atunci un alt glas. N'ai auzit încă niciodată de domnii aceștia?... Nu-l cunoști pe Negrul uriaș care e cu dânșii? Și ai trecut cu vederea că ghepardul ne-a scăpat în apă?

— Ah, ăștia sunt cei doi vântură-lume Farrow și Bertram, cu Pongo al lor! exclamă Ernst. Păi oamenii aceștia ne sunt poate mai primejdioși decât niște detectivi. Trebue să-i punem neapărat cu botul pe labe.

— Firește că trebue să moară — zise celălalt, calm — dar ai dreptate, trebue să le deslegăm limbile. Trebue să știu cât au aflat din chestia noastră. Așa dar, domni-

lor, vreți să vorbiți de bunăvoie, sau să recurgem la mijloace care nu vă vor fi plăcute? Hotărăște-te, domnule Farrow!

— Spuneam doar că am recunoscut crima făptuită împotriva căruțașului — răspunse Marian. Am găsit apoi geamantanul domnișoarei Helliwg și semne neîndoielnice că ea a fost răpită. Atunci am luat hotărîrea s'o eliberăm pe față.

— Și cum de v'a dat în gând să veniți la Kotah? întrebă cel de-al doilea, iscoditor.

Marian povesti — cum era și adevărat — că lordul Irving recunoscuse, după port-țigaret, că era vorba de fosta doamnă de companie a soției sale și pomenise de telegrama fratelui ei din Kotah. De aceea pornise-ăm noi încoace.

— Mai bine n'ați fi făcut asta! zise Ernst. Cu siguranță c'o să vă pară rău. Dar, Max, eu cred că dumnealor trec sub tăcere ceva. Ce-ar fi să le deslegăm limbile? Trebue să știm unde se află „Ochiul lui Șiva" acela, altminteri îl iau Brahmanii și chiar dacă ne-or da un sac cu rupii (monedă indiană) asta ar fi o nimica toată, față de valoarea acestei bijuterii. Am fi niște dobitoci dac'am lăsa să ne scape un astfel de obiect de preț.

— Fii fără grijă, Ernest — zise Max — n'o să lăsăm noi Brahmanilor acest „ochiu al lui Șiva". Dar înainte de toate trebue să știm unde se găsește. Și mie îmi spune inima că acest Rudolf Hellwig n'are nimic de-aface cu el. Poate c'am greșit, poate c'am apucat pe o cale falsă.

— Cu neputință, Max. El trebue să fi luat

„ochiul". Altminteri am fi făcut totul degeaba, ca să-l luăm înapoi. De ce l-am mai împuș- Erna Hellwig? Max, el trebue să aibă „ochiul", cât atunci pe căruțaș, de ce am răpit-o pe Șau crezi că Erna aceea ar fi întreprins călătoria misterioasă cu căruța? A fost un noroc că Brahmanii au veghiat atât de bine, altfel cu siguranță că ne-ar fi scăpat, după ce l-a vizitat pe frate-său la spital. Păcat că Rudolf Hellwig e atât de rău bolnav, altfel l-aș scoate și din spital. „Ochiul" trebue să fie la dânsul, și noi trebue să i-l luăm, pentru ca să dispărem apoi. N'au decât să se descurce singuri Brahmanii după aceea.

Individul își încheiă cuvântarea cu un râs batjocoritor. In aceeași clipă tovarășul său îi șopti:

— Ia seama, Ernst, fii liniștit! Cred că s'a mișcat ceva colo sus. Doamne! dac'ar băga de seamă Brahmanii că ne interesăm și noi de „Ochiul lui Șiva"! Haide, trebue să-i facem pe dumnealor să vorbească. Să începem mai întâi să-l chinuim pe Pongo și cred că ajungem la același rezultat.

— Bine, să-l așezăm pe Pongo pe piatră! hotărî celălalt.

Un European înalt și subțirel, cu chipul acoperit de un văl gros, trecu pe dinaintea noastră, spre peretele de piatră de peste drum. Răsuci o manivelă și câteva lespezi din tavan se dădură îndărăt.

O dâră lată de lumină căzu în jos, făcând să strălucească în alb o lespede de piatră lungă și înaltă. Europeanul se îndreptă spre Pongo al nostru. In același moment se ivi lângă dânsul un alt European.

Il ridicară pe Pongo şi-l duseră spre lespedea albă de piatră. In mijlocul acesteia era o mică adâncitură, în care era fixat un inel de fier. Prin inelul acesta traseră o funie groasă, apoi îl legară pe Pongo atât de tare încât să nu se poată rostogoli.

— Aşa! făcu primul European, dându-se în lături. Cred că acum domnii vor catadixi să vorbească, când vor vedea ce se 'ntâmplă cu Pongo al lor. Hai, domnilor, spuneţi-ne ce ştiţi despre „ochiul lui Şiva"!

Şi celălalt individ se îndepărtă de lespede, mergând spre perete. Probabil că atinse o manivelă, căci în clipa următoare se auzi un şuierat şi de o funie trainică începu să se legene cu repeziciune un fel de iatagan prin aer, apropiându-se tot mai mult de Pongo.

— Vedeţi, domnilor — zise Ernst, batjocoritor — Pongo al d-v. va fi tăiat încetul cu încetul, dacă nu vă hotărâţi să vorbiţi. Haideţi, spuneţi-ne unde se află în momentul de faţă „Ochiul lui Şiva", şi atunci o să ridicăm iarăşi cuţitul. Altminteri, Pongo va fi tăiat bucată cu bucată.

— Domnilor — zise Marian, întărâtat — atâta pot să vă spun, că nu ştim ce vreţi dela noi. Vă spuneam doar că am venit la Kotah numai pentru că am aflat de telegrama lui Rudolf Hellwig. Habar n'avem despre ce e vorba.

O clipă cei doi şovăiră, apoi însă Ernst zise, cu glasu-i rece:

— Nu-mi pot închipui că aţi pornit la întâmplare spre Kotah, numai pentru că o fată a fost răpită. Trebue să ştiţi ceva despre „ochiul lui Şiva". Ei, nu vreţi să spuneţi?

— Ce vreţi să vă spunem, dacă nu ştim nimic? se răsti Marian.

— Atunci uitaţi-vă bine la camaradul d-v., Pongo. Poate c'o să vă aduceţi aminte de tot ceea ce vreţi să treceţi sub tăcere acum.

Atinsese iarăşi un buton ascuns în perete şi în clipa următoare se auzi un fâşâit prin aer. De o frânghie groasă cât degetul atârna în jos un iatagan scurt, care plu i deasupra lui Pongo. Trebuia să fie foarte greu, căci auzeam cum şuieră aerul, pe când se legăna de colo, colo.

— Vedeţi, domnilor — zise Ernest — acum iataganul acesta va coborî încet de tot, cu un milimetru la fiecare mişcare. Număraţi aceste mişcări şi veţi vedea că la a patruzecea, vârful iataganului va începe să sgârie pielea lui Pongo al d-v., pentru ca apoi să pătrundă din ce în ce mai adânc în carne.

V. — „OCHIUL LUI ŞIVA".

— Domnilor — zise Marian — vă asigur pe cuvânt de onoare că nu ştim despre ce e vorba, şi nici nu cunoaştem ceva despre ceea ce numiţi „Ochiul lui Şiwa". Nu v'am putea spune nimic, chiar dacă l-aţi chinui de moarte pe Pongo al nostru. Să vă feriţi însă să-i faceţi vreun rău, căci o să regretaţi.

Ernst râse batjocoritor.

— Sunteţi artişti buni şi vă pricepeţi să vă ascundeţi după deget — zise el. Dar poate c'o să vă vină mintea la cap şi o să vorbiţi, când iataganul o să înceapă să-l ciopârţească pe Pongo.

Priveam ca înlemnit la pendula aceea grozavă, care peste câteva clipe va atinge pielea credinciosului nostru camarad.

— Încă două secunde! zise Ernst, cu glasul lui rece.

— Kori, ajutor! strigă deodată Marian.

Așa e, bătrânul Indian prevăzuse primejdia de moarte în care va pluti Pongo și fără să stau mult la gânduri, strigai și eu:

— Kori, ajutor!

— Haha! acum îl chemați pe bătrânul Indian! râse Ernst. E prea târziu, domnilor, acum... Ah, tunete și fulgere! Ce-i asta?

Iataganul grozav se aplecase iarăși deasupra lui Pongo. Era atât de aproape încât trebuia să-i taie pielea de pe piept. Deodată, însă, făcu o oscilație în aer. Era minunat și misterios în același timp, se părea că o lege a Naturii ar fi fost desmințită în clipa asta.

Iar Pongo al nostru își întinse în sus, cu o sforțare, mâinile, care-i erau legate cu sfori groase și iataganul îi tăiă legăturile.

Câteva mișcări sălbatece ale uriașului Negru și fu liber. Se 'ntoarse și prinse iataganul, care venea înapoi. Cu o smucitură a brațelor sale uriașe, îl rupse jos de pe funia de care atârna, apoi își tăiă cu ea legăturile dela picioare și fu cu desăvârșire liber. După aceea, ținând iataganul ridicat în dreapta, se năpusti asupra celor doi nemernici.

Aceștia n'ar fi izbutit să-i scape lui Pongo al nostru, dacă nu s'ar fi întâmplat atunci altceva. O singură săritură în lături făcură ticăloșii... și dispărură brusc. Pongo se azvârli repede înapoi, ca să nu cadă în chepengul prin care se făcuseră nevăzuți nemernicii.

— Pongo, taie-ne repede legăturile! strigă Marian. Acum pare că lucrurile devin şi mai primejdioase.

Uriaşul sări spre noi, dar în aceeaşi clipă o voce aspră strigă:

— Staţi! Dacă tovarăşul vostru încearcă să vă taie legăturile, va muri imediat! Să rămână pe loc!

Glasul fusese atât de ameninţător, încât Marian strigă:

— Opreşte, Pongo! Plutim, de sigur, în mare primejdie. fă-ă să ş'im despre ce e vorba.

— O s'o cunoaşteţi îndată! zise iar glasul aspru. Ia uitaţi-vă, Pongo al d-v. e iar în puterea noastră.

Întoarserăm capetele şi văzurăm că o plasă cu ochiuri mici căzuse deasupra lui Pongo. Cu toată puterea lui, nu putea face nimic şi nici iataganul nu-i folosea, braţele fiindu-i strânse de trup.

— Vă credem că nu ştiţi nimic despre „Ochiul lui Şiwa“ — zise iarăşi glasul — dar aţi pătruns în cercul misterelor, aşa că trebue să rămâneţi într'însul până la capăt. Vreţi să ne ajutaţi să regăsim „Ochiul Zeului“? Atunci veţi fi răsplătiţi cu dărnicie, căci sunteţi oameni viteji şi cinstiţi. Altminteri n'aţi fi scăpat de moarte în satul lui Sanka şi nici Kori nu v'ar fi ajutat. El mi-a călăuzit mâna, ca iataganul să taie legăturile camaradului d-v. Staţi sub ocrotirea lui şi el trebue să fi recunoscut că aveţi gânduri bune. Făgăduiţi-mi că nu veţi încerca să fugiţi şi atunci veţi fi liberi.

— Bine, făgăduiesc, şi în numele camarazilor mei — răspunse Marian.

In clipa următoare mișunau făpturi în jurul nostru. Erau Indieni, numai cu turban și șorțuleț. Ni se tăiară legăturile, ne ridicarăm repede și văzurăm că și lui Pongo îi fusese luată plasa.

Indienii tăcuți se dădură deodată înapoi și făcură loc la doi Indieni venerabili, în veștminte albe, cari veniră spre noi. Bănuii îndată că sunt cei doi Brahmani, cari ne puseseră o barieră în satul lui Sanka și apoi prin crocodili.

Se opriră în fața noastră și unul din ei ne privi cercetător, dădu din cap și zise:

— Fratele meu Kori a văzut bine, deși lumina ochilor săi este stinsă. Eu sunt Gari, șeful preoților Brahmanilor din Kotah. Ne-a lovit o pierdere grea, de aceea am pornit cu toată hotărârea și fără nicio șovăială în urmărirea tinerei fete. Cei puțin cei doi Nemți, Hagen și Bronck, ne-au pus pe urmele ei. Dânșii au împușcat pe căruțaș și bivolii, înainte ca noi să-i putem împiedeca. Acum însă gândesc altfel despre ei, căci am auzit convorbirea lor. Vor să ne înșele și pentru asta își vor căpăta pedeapsa cuvenită.

— Vorbeau despre „Ochiul lui Șiva“ — zise Marian. Bănuiesc că e vorba de o piatră prețioasă de mare valoare.

— O să vedeți chiar cu ochii d-v. — zise Brahmanul. Urmați ne!

Printr'o ușiță secretă din zid, intrarăm într'un templu mare, al cărui unul din pereți era ocupat aproape în întregime de o statuie uriașă a lui Șiva. Ochiul stâng al zeului avea o minunată strălucire roșie, dar cel drept lipsea.

— Ochiul drept a dispărut — zise Gari, cu glas înăbuşit. E un diamant trandafiriu, cum nu mai e al doilea pe lume. Furtul s'a făptuit în urmă cu cinci zile. Hagen şi Bronck, cari se bucurau de încrederea mea, mi-au făgăduit să mă ajute la regăsirea pietrei preţioase. Bănuiala lor s'a îndreptat asupra tinerei fete, care de câteva săptămâni se află la Kotah, unde-l îngrijeşte pe frate'e ei bolnav. Când Erna Hellwig a părăsit atât de tainic oraşul într'o căruţă trasă de bivoli, bănuiala a devenit siguranţă pentru noi; am urmărit-o şi am prins-o cu pu'in înainte de pod. Tocmai coborâse din căruţă şi mergea în urma ei, cu o geantă în mână. Eu, împreună cu primul meu preot am înhăţat-o. In vreme ce o duceam spre fluviu, detunară trei împuşcături, trase de pe sampan de Hagen şi Bronck. Când ne-am uitat în sus spre pod, am văzut trenul, care sfărâmase căruţa. La mustrările noastre, cei doi Nemţi ne-au explicat că era neapărată nevoie, pentru a acoperi toată afacerea. Căruţaşul nu trebuia să poată povesti că misteriosul său că'ător dispăruse. Ei au mai încercat să ne convingă să-i prevenim pe cei din satul lui Sanka de urmăritori cari s'ar putea ivi. Când ne ajunse apoi un sol din satul lui Kori, am pus bariera aceea de crocodili. Am rămas mai mult timp la fratele meu, care a cercetat-o pe prizoniera noastră, dar nu i-a găsit nicio vină. Şi totuşi, ea e înconjurată de o taină adâncă. De aceea am continuat s'o ţinem în puterea noastră. Acum vă rog să ne ajutaţi, domnilor! Aduceţi-ne înapoi „Ochiul lui Şiwa“ şi fata va fi liberă!

— Cine putea intra în acest templu? întrebă Marian, după câteva clipe de gândire. Afară de Hagen şi Bronck mai erau şi alţi Europeni aici?

— Nu, cel puţin în ultimul timp nu — răspunse Brahmanul. Acum o jumătate de an, un European deghizat în Indian a luat parte la o sărbătoare de-a noastră. Intâmplător a fost recunoscut, dar a putut să dispară.

— Unde locuia fratele domnişoarei Hellwig? întrebă Marian, deodată.

— Până mai acum câtva timp într'o pensiune ieftină, însă a dispărut în acelaşi timp cu soră-sa. Nu ştim unde se află acum. Dar el trebue să fi luat „Ochiul lui Şiwa". Poate că soră-sa nu ştie, dar prin fuga ei tainică a dat de bănuit. Dacă vreţi, domnilor, puteţi vorbi acum cu ea. Poate găsiţi deslegarea tainei.

O găsirăm pe fată într'o încăpere mică, mobilată cu gust, unde era păzită de Indieni. La un semn al lui Gari paznicii se retraseră pe gangul care trecea prin faţa camerei.

— Intrebaţi-o! zise Gari.

Erna Hellwig era o fată frumoasă şi serioasă. Ochii ei mari priveau cu teamă acum şi prima ei întrebare fu:

— L-aţi văzut pe Rudolf, domnilor?

— Nu, domnişoară — răspunse Marian, politicos — dar sperăm să aflăm dela d-ta unde se găseşte. Povesteşte-ne, te rog, ce te-a îndemnat la călătoria aceea ciudată cu căruţa. Avem gânduri bune cu d-ta şi am făcut drumul până aici ca să te salvăm. Poate c'ai auzit de numele noastre: Marian Farrow şi Robert Bertram.

— Oh! d-v. sunteţi! exclamă cu bucurie tânăra fată. Firește c'am auzit și citit despre dv. Știu că pot avea toată încrederea în dv.

„Fratele meu i-a căşunat totdeauna multe necazuri tatei. A făcut multe prostii, până ce, în cele din urmă, a părăsit Germania și a dispărut. De atunci n'am mai auzit nimic despre el. Tată a murit și eu am căpătat o slujbă la Lady Irving — când, pe neașteptate, primesc o telegramă că fratele meu zace bolnav aici în Kolah. Am plecat îndată încoace, dar abia l-am recunoscut, atât se schimbase. Îmi spuse că l-a lovit brusc o boală intestinală și avea dureri grozave. Câteva săptămâni l-am îngrijit și acum cinci nopți a părăsit în taină odaia. A doua zi dimineață l-am găsit în nesimțire în fața ușii. A început să delireze și a pomenit de un Javanez și un „ochiu al zeului".

— Ah! a pomenit de un Javanez! făcu Marian, mirat. A mai vorbit și înainte cu d-ta despre un astfel de om?

— Da — răspunse fata, șovăitor — într'un rând a pomenit numele Saya și spunea că trebue să sosească în curând aici.

— Dar de văzut n'ai văzut nicium Javanez?

— Ba da, odată, în treacăt... trecuse pe dinaintea spitalului cu cei doi Europeni: Hagen și Bronck. Rudolf a fost foarte enervat din pricina asta. Deveni tot mai neliniștit, apoi, către dimineață, spuse că din cauze politice trebue neapărat să dispară în taină. Era nespus de agitat și zise că se teme de viața sa și că trebue să-l ajut să i se piardă urmele. Eu urma să plec — cu căruța pe care o tocmise — la Agra și de acolo cu trenul

la Calcutta. Apoi să iau primul vapor spre Bombay. Acolo mă va aştepta el.

— Ciudat! făcu Marian. Aşa dar la Bombay vroia să meargă... Păi, domnişoară, ai puţintică răbdare încă şi eu voiu face totul ca să fii liberă cât mai curând. Acum mi se pare că văd ceva mai limpede în toată această afacere. Fii deci liniştită, duduie!

Când părăsirăm odaia, bătrânul Gari ne ieşi înainte.

— Ei, aţi putut afla ceva, domnilor? întrebă el?

Marian îi povesti despre Javanez şi adăugă:

— Cred că Rudolf Hellwig a căzut victima celei mai grozave ticăloşii. O fi mâncat din orezul acela cu păr de cal, pe care ni l-a dat şi nouă Sanka.

La întrebarea mirată a lui Gari ce însemna asta, Marian îi explică despre ce e vorba şi Brahmanul exclamă:

— A, asta au pus-o la cale Hagen şi Bronck; ei au vorbit mult timp cu Sanka. Şi ce credeţi d-v. acum?

— Că Javanezul a furat „Ochiul lui Şiva". L-o fi lăsat pe Rudolf Hellwig în voia soartei şi va încerca să ajungă la coastă. Poate însă că Hagen şi Bronck ştiu pe unde se poate atine.

— Ei sunt cercetaţi chiar acum despre asta şi o să auzim îndată — zise Gari.

Merserăm iarăşi în templu. Curând veni al doilea Brahman şi zise:

— Au mărturisit totul. Rudolf Bronck i-a chemat telegrafic din Java. Era vorba de amândoi ochii zeului. Hellwig, sau poate Ja-

vanezul, i-au luat-o înainte însă, după ce el a aflat dela dânşii situaţia exactă a templului şi câteva căpcane. Eu am avut prea multă încredere în cei doi aventurieri. Ei au mai mărturisit că Javanezul locuia în afara oraşului, într'o colibă care servise odinioară ca han pentru călători.

— Aici trebue să cercetăm acolo — spuse Marian. Poate c'a lăsat urme după care putem recunoaşte încotro s'a îndreptat. Erna Hellwig va fi liberă în curând.

— Ea poate părăsi chiar acum templul, dacă vrea — zise Gari. Ne-am şi încredinţat de nevinovăţia ei.

— Nu, o s'o ducem noi mai târziu la tren — zise Marian. Probabil că va vrea să se înapoieze la Agra, la Lady Irving.

Găsirăm coliba ascunsă, pe jumătate dărăpănată. Când intrarăm în încăperea ei semi-întunecată, ne dădurăm speriaţi înapoi. Pe pământ zăceau două trupuri.

Unul era un European, cu chipul grozav de schimonosit. In mâna deaptă înţepenită ţinea un revolver. In faţa lui, lângă uşă, zăcea un Javanez. Pe chipul acestuia se întipărise un zâmbet batjocoritor, crud. Arma lui Hellwig îl ucisese atât de repede, încât zâmbetul nu-i pierise când glonţul îi găurise fruntea.

Mâna stângă a Javanezului ţinea încleştat un obiect care arunca raze roşii. Gari se aplecă repede, desprinse obiectul şi-l ridică.

Un minunat diamant roşu păru să lumineze încăperea. Era într'adevăr o piatră preţioasă cum nu există a doua pe pământ. Chipul bătrânului Brahman strălucea de bucurie.

— Acum e totul bine! şopti el. „Ochiul zeului“ e iarăşi la noi. Vă mulţumesc, domnilor... Noi n'am fi dat de rostul lucrurilor atât de repede.

*

Tragedia petrecută în colibă era limpede. Probabil că Javanezul spusese baljocoritor muribundului Hellwig că el era ucigaşul său, că dânsul îi dăduse să mănânce orezul, când se dusese să fure diamantul preţios cu cei doi complici ai săi, Hagen şi Bronck. Îi arătase apoi nenorocitului tânăr piatra — şi atunci l-a ajuns moartea din mâna muribundului.

N'am putut afla ce taină legase împreună pe Rudolf Hellwig, Hagen, Bronck şi Javanezul; căci când întrebarăm de cei doi Nemţi, Gari ne spuse că-şi căpătaseră pedeapsa.

Mai admirarăm statuia zeului, căreia preoţii îi puseseră la loc ochiul drept, şi la plecare Gari ne vârî fiecăruia în mână câte o mică amintire: un diamant minunat — încheiă doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: „Ochiul lui Şiva“

Volumul următor va fi intitulat:

Satul duhurilor

Publicaţie periodică. — Apare saptămânal

No. 169 — Joi 13 August 1936

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

TIP. „FINANŢE ŞI INDUSTRIE“ Str. Poetul Macedonschi. 5

Mai tare ca Jules Verne!

6.000.000

exemplare vândute
din operele lui

CAROL MAY

descrieri de călătorie din lumea largă.

A apărut în românește

WINETU

VOLUMUL II

In traducerea magistrală
a lui

ION GORUN

COMOARA DIN MUNȚII STÂNCOȘI

WINETU
VOL. II

LA
TOȚI LIBRARII
ȘI
VÂNZĂTORII DE ZIARE

Un volum elegant cartonat de 196 pagini.

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE ÎN FIECARE JOI

Copii!

Cereți părinților voștri să vă facă cel mai frumos dar:

Povestea cățelului

TUGUILĂ

Amicul copiilor

de MIHAIL NEGRU

Un admirabil volum de circa 200 pagini mari, cu peste 130 ilustrațiuni de G. Emilian

Editura IG. HERTZ, București

LEI 65

Acest cățel
e o minune!
În primul rând
fiindcă vorbește,
Iar pentrucă
a fost la școală
Citește, ba chiar
socotește!

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—60, din

COLECȚIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10

în loc de Lei 15.